

Du meinst, oh, liebe Mutter,
Wenn ich beim Liebsten bin
Es käm uns gar nichts Andres
Als Küssen in dem Sinn.

Du irrst, oh liebe Mutter,
Ich darf den Liebsten ja
Auch wenn Du's siehest küssen
Sich hier, ich küss ihn da.

Doch wenn allein wir sitzen
In stiller Traulichkeit
Wie ernstliche Gedanken
Verkürzen uns die Zeit!

Wie hat mir wichtige Dinge
Der Liebste zu vertrauen
Er giebt sein Herz, sein Leben
Vom Grund aus mir zu schau'n.

Er will mir nichts verhehlen
Und ihm verhehl' ich nichts
Wir kennen unsre Seelen
Wie Züge des Gesichts.

Denn alles muss auf Erden
Sein zwischen uns ganz klar
Bevor wir können werden
Ein wohlverständig Paar.

(Rückerts Liebesfrühling).

Gennem vor nuværende Literatur
gaar der en Sanselighedens Strøm, som
river mange med. Skal vi Kvinder
ogsaa lade os rive med og opgive Kam-
pen for det, vi tror paa, opgive at
kæmpe for vor højere og renere Op-
fattelse af Mandens og Kvindens For-
ening, en Forening, hvor det sanselige
spiller en underordnet Rolle og det
aandelige Samliv og den sjælelige Kær-
lighed er Hovedsagen. Gudrun Dyre
forsøger en Kamp for sin kvindelige
Opfattelse, men hendes Grunde —
hvor sande de end kan være — er
mest praktiske, hun har ikke den
Overbevisningens Sikkerhed, som vilde
have givet hende Myndighed til at
hævde sin Opfattelse som den rette.

Der udkommer snart en Folkeud-
gave af Gudrun Dyre. Saa spredes
den ud blandt Folk, beruser ved sine
skønne Vers, ægger Sanseligheden og
biller Menneskene ind, at det er stort
og ideelt at hengive sig for Ægteska-
bet. Men den ægte Kvindes bedste
Følelser saarer den paa det dybeste.

Er det den samme Mand, som skrev
til os Kvinder „Vil i finde jer i det?
som har skrevet denne Bog? Man
har svært ved at tro det, og tvinges
man til det, sker det kun med Sorg.

A. S.

Magdalene Thoresen: „Signes
Historie“. (215 Sider, Nordiske Forlag.)
Denne Bog hører til Fru Thoresens
tidligste: den udkom, saa vidt vides,
første Gang 1862, og er nu som Led
i „Nordisk Bibliotek“ paany udgivet i
smukt Udstyr med et hellsides Billede i
Farvetryk, foruden mange nydelige
Blomstervignetter i Træsnit.

Fortællingen fører os vel et hundrede
Aar tilbage i Tiden, og Forf. opruller
for os et med stor Troskab tegnet
Billede af Livet i en norsk Fjældbygd;
stive og stride Gemytter danner Ram-
men om en uelige, fin og dejlig Blomst,
Signe, den stoute Bonde, Kolbein Stor-
kars eneste Datter, hvis unge, altfor
betagende Kærlighed faar en saa sør-
gelig Udgang. Faderen til hendes El-
skede, Bygdens hovne Præst, er i
Grunden Bogens onde Aand. Rugende

over Mindet om sin Ungdoms skuffede
Forventninger gaar han udeltagende
og haard forbi alt og alle. Som en
smuk Modsætning til ham staar den
stolte Kolbein, bag hvis ydre Barskhed
vi finder baade Retsind og Varme,
hvad særlig kommer frem i Skildringen
af den trange Dag, da Signe maa
bære sit uægte fødte Barn til Daaben.
Ham modner og udvikler Sorgen, saa
han ender med at vinde den store
Sejr over sig selv, og endogsaa for-
maar i „Jesu Navn“ at frelse Sønnen
af den Mand, der har kaldt Skam og
Sorg over hans Hus.

Signe selv staar gennem Største-
parten af Bogen som et uudviklet om-
end elskeligt Barn; som saadant gaar
hun ind i Kærligheden, som saadant
ind i Skammen og Sorgen, som saa-
dant lever hun, saalænge Faderen staar
som den ene styrende. Men da hen-
des Time kommer, og hun ved den
fromme og stærke Rebekkas Haand,
efter Faderens bratte Død, manes til
Selvansvar og til Arbejde for andre,
viser det sig, at ogsaa hun er modnet,
og at hun bliver i Stand til at leve
et Liv, hvor Styrken gaar Haand i
Haand med Kærligheden.

Med dyb Forstaaelse af de mang-
foldige Brydninger i de menneskelige
Sind, baade de stærke og de svage,
har Forfatterinden i denne Bog frem-
stillet en hel Række i hinanden slyn-
gede Menneskeskæbner, der paa en
ejendommelig Maade er knyttede til
denne afsidesliggende Fjældbygd. Natu-
rens Barskhed hviler over flere af dem,
men Afslutningen er harmonisk i al
sin Tragik.

At Fortællemaaden ikke er moderne
siger sig selv; men Spiren til mange
gode Tanker, der senere dels er sla-
ede igennem, dels endnu brydes i Ti-
den, findes allerede her i Fru Thore-
sens Bog.

H. Thaarup.

Samfundets Krav. Januar Kvartal.
Allerede straks ved Stiftelsen af „Det
sociale Sekretariat og Biblio-
tek“, hvis Tidsskrift her præsenteres
for Læserne, hilskist jeg i en Artikel i
„Kvindernes Blad“ med Glæde dets
Fremkomst. Hver især af os har saa
travlt med egne personlige Formaal
og Forhold, at vi knapt har Tid til at
skænke det Samfund, hvori vi lever,
en Tanke, i alt Fald da ikke af op-
byggende Art, og dog er dette vor
uafviselige Pligt og ikke noget, som
blot skal henvises til „Politikerne“. Dette
indses da nu ogsaa af alle vaagne
Mennesker, hvorfor der i de sidste
20 Aar i alle Lande er stiftet Forenin-
ger og Selskaber med det Formaal, at
vække Almenhedens Sans for Sam-
fundstorholdene. „D. soc. Sekr. og
Bibl.“ er et Led i disse Bestræbelser,
og dets Tidsskrift, der nu er gaaet ind
i sit 3die Aar, bringer interessante
Oplysninger baade fra Ind- og Udland.
Oplysninger om et Par nylig afholdte
betydningsfulde Konferencer i London
og Newcastle angaaende Beskatning
af Jordværdier efter Henry George's
Princip savnes dog, men maaske faar
vi dem i næste Hæfte.

H. Thaarup.

Kunstindustri.

—0—

Professor Krohn har i Kunstindustrimusæet
arrangeret en retrospektiv Udstilling af Arbej-
der samt Tegninger til saadanne, der er ud-
gaaet fra Frkn. Konstantin-Hansen og Binde-
bølls Kunstbroderiforretning.

Man lærer her det Grundlag at kende, hvor-
paa de to Kunstnerdøtre for 30 Aar siden byg-
gede deres Virksomhed, ser, hvilket ægte kun-
sterisk Udspring denne havde. Det er jo in-
gen ringere end Konstantin-Hansen og P. C.
Skovgaard, der har skabt saa mange af disse
smukke Dyre- og Blomsterdekorationer, som
man kender fra Forretningens tidligste Arbej-
der og her paa Udstillingen ser Skitserne til,
hvor det ikke er lykkedes at skaffe de færdige
Arbejder.

Vidste man det ikke forud, saa modtager
man her det klareste Indtryk af, med hvilken
aldrig svigtende kunstnerisk Idealisme de to
Damer har holdt denne Tradition i Ære.
Smagen har ændret sig, men Stil og kunstnerisk
Følelse præger i ikke ringere Grad de Ar-
bejder, der senere er udgaaet fra Forretningen.
I hvert af disse, det være sig nu en Vægde-
koration eller en Thehætte, ser man en For-
bindelse af Kunst og Industri, og at denne i
de aller fleste Tilfælde er lykkedes, forstaar
man, naar man ser Navne som Th. Bindebøll
og Elise Konstantin-Hansen i Forbindelse
med de fleste af de udstillede Arbejder. Lad os
kaste et Blik paa den midterste Montre, bag
hvis Glas man ser en af de mange morsomme
Dyredekorationer, tegnede af den sidstnævnte
Kunstnerinde. „Ils viennent vers nous“, ud-
brød en fransk Kunstkender ved Synet af 2
Hættemaager i Flugt paa en Kakkellovsskærms
lysegraa Klæde, og Liv og Bevægelse var der
over dem og er der over alle disse behaarede
og bejledrede Væsner, som befolker hendes
Puder, Skærme og Vægtæpper. Se f. Eks. paa
Skærmen med de i det ene Felt legende, i det
andet drikende Gedebukke, hvilket Humør og
hvilken Fart er der ikke over dem, hvilken
Harmoni i Farvesammensætningen med de
gule Frugter, de skinnende hvide Dyr og det
rindende, blaa Vand. Her er en Pude med
gravitetisk spankulerende Hejrer, en Vægdeko-
ration med brusende Svaner, en anden med
en Flok Høns klumpet sammen paa en Pind,
og her Kaniner, der trods den stiliserede De-
koration, dog er saa allerkæreste levende, som
de sidder fordybt i Nydelsen af de grønne
Kaalblade. Og alt fremtræder i den skønneste
Udførelse, hvad enten det nu er paalagt Stof,
Garn eller Silke der har maattet føje og bøje
sig under smidige Fingre.

Men trods Udstillingens Fyldighed er det
Indtryk af Skønhed og fin Smag, man har
faaet ved gennem Aarene at besøge Arne-
sted herfor først i de beskedne Rum paa Køb-
mager- og Østergade og senere i de mere tids-
svarende i Frederiksbjerggade, dog et langt ri-
gere, og det store stilfuldt smykkede Vindue,
som her uadtill repræsenterer Forretningen,
vil mindes som et af de for Øjet glædelige
Punkter paa Vejen igennem Strøget. Og med
et Savn vil man tænke tilbage paa denne
smukke Virksomhed, naar den om ikke lang
Tid kun vil eksistere som et Minde, men til
Savnet vil knytte sig en Følelse af Taknem-
melighed hos alle dem, for hvem Frkn. Kon-
stantin-Hansen og Bindebøll har bidraget til
at frembringe en af de betydelige Livsværdier
— Skønhed og Hygge i Hjemmet.

A. E.-F.

Fra Uge til Uge.

Dansk Kvindesamfund. I Følge Beslutning
paa Mødet 11. Marts overbragte Københavns-
kredsens Formand forleden den paa Mødet ved-
tagne Resolution til Formanden for det Ud-
valg, der i Landstinget behandler „Forslag
til Lov om Ægteskabs Indgaaelse“.

Resolutionen overbragtes i følgende Form:
Paa et af Dansk Kvindesamfund den 11.
Marts afholdt offentligt Møde, som var besøgt
af 3—400 Mennesker, vedtoges nedenstaaende
Resolution, som jeg herved har den Ære at
overbringe.

„Forsamlingen udtaler:

„I det vi i det hele og store ønsker, at
„gift Kvindes Retsstilling overfor sine
„ægte Børn ikke bør være ringere end
„ægte Kvindes, saa er det os imod, at
„§ 3 i „Forslag til Lov om Ægteskabs
„Indgaaelse“ kun nævner Faderen som
„rette Vedkommende“ og ikke tillige
„Moderen.“

P. B. V.

Anne Braun,
p. t. Formand.

Formanden i Udvalget, Hr. Etatsråd Brein-
holt, modtog Resolutionen med stor Imøde-
kommen og udtalte sin Glæde over, at Kvin-
derne havde taget Sagen op, og sin Tak for,
at vi havde givet vor Mening til Kende i
Resolutionen. Han var enig med os i Spørgs-
maalet og haabede paa en god Løsning.

A. B.

Kvindernes Adresse om Beskyttelse mod Over-
fald har faaet 182,082 Underskrifter. Lørdag
28. Marts blev den af Fru Astrid Stampe
Feddersen, Fru Ellen Plum og Frk. J. M. Sick
overbragt til Landstingets og Folketingets
Formand, Onsdag 1. April til Justitsministeren.

Omtrent 27,000 Underskrifter stammer fra
Gaardmandsklassen, 26,000 fra Husmands-
klassen, ca. 23,000 fra Tyendeklassen paa
Landet, 8000 Underskrifter stammer fra Læ-
rerstanden, omtr. 6000 fra Embedsstanden,
8000 fra handlende, omtr. 19,300 fra Haand-
værks- og Industridrivende, 30,600 Underskrif-
ter er uden Erhvervsangivelse 1541 hidrører
fra Godsejere og Proprietærklassen.

Ialt er Adressen underskrevet af 64,396
Mænd og 116,912 Kvinder. Af disse Kvinder
har 34,842 selvstændigt Erhverv, mens de øv-
rige er Hustruer, Døtre o. l.

Underskrivernes Antal er i København
22,000, Øernes Provinsbyer 23,500, Øernes
Landdistrikter 72,000, Jyllands Provinsbyer
16,800, Jyllands Landdistrikter 54,000.*

En ny Kreds af Dansk Kvindesamfund er
dannet i Hjørring efter Helene Bergs Foredrag
der forleden.

„Dansk Kvindesamfunds“ 3. Kursus i Tilskæ-
ring og Kjølesynning for ubemidlede Husmodre
sluttede 7. Marts. Paa dette Kursus var der
optaget 32 Deltagere af de mange, som
ønskede at tage Del i Undervisningen, der lede-
des af Marie Steffensen.

Der har i alt været undervist ca. 90 Hus-
modre ved disse Kursus.

Disse Kursus gives mod et ringe Vederlag;
og det samme vil blive Tilfældet med de paa-
tænkte Husholdningskursus.

Dansk Kunstflidforening afholdt den 27. ds.
sin aarlige Generalforsamling. Medlemsantal-
let er øget med omtrent 400 Medlemmer og
er nu henved 1000. Kontingentet er 6 Kr.
— for Provinserne 4. Indflytning i de nye
Lokaler bestrædes af Østasiatisk Udstilling, der
indbragte over 10,000 Kr.

Væve- og Broderskolen har i det forløbne
Aar tilsammen haft 62 betalende Elever og
80 Frielever. Snedkerskolen 13 betalende og 6
frie. Fru Gad har i Sommerens Løb holdt
Foredrag rundt i Provinserne. Under Fru
Christensens Geelmusik Ledelse er der af-
holdt 22 musiknysde Matinee og 3 Soiréer.
I Udsalget afsættes blandt andet en Del islandsk
Arbejde, særlig Sølvsmykker, Guldbroderi og
fine Uldsgar.

Med Hensyn til Foreningens forskellige

*) Efter denne Optælling er der endnu kommet 774
Underskrifter.

og saa beder vi til Gud. Det er hele
Mødet. Hvorledet skal vi ellers
møde Ham her paa Landet, Barn?
Vor rettroende Kirke er langt borte,
selv vore Børn løber et Par Aar
udøbte omkring. Og jeg ved ikke
en Gang, om der er nogen af os,
der kan naa at komme til Skrifte-
maal.

„Kommer da Præsten ikke herud
engang imellem?“

„Det er kun sjældent — selv i
Landsbyen.“

„Hvor kan det være?“ — jeg blev
forbauset. „Der er dog en Kirke
der?“

„En Kirke er der ganske vist, og
et Hus for de Gejstlige, men der
kommer sjældent nogen Præst.“

„Hvor kan det være?“ spurgte jeg.

„Fordi vort Sogn er det aller-
fattigste. Og naar der endelig kommer
en Præst, saa bor han her lidt, maa
leve som den fattigste Mand, og saa
rejser han. Hvad kan han tage her
i Skovene, naar der ikke er nok til
os selv?“

„Hvordan bliver I da begravede,

naar her i en tre Aar ad Gangen
ikke viser sig nogen Præst?“

„Ja, vi bliver begravede saadan,
min kære: Naar en dør, bliver der
læst Bønner over en, og saa bliver
en puttet i Jorden. Naar Præsten
saa engang kommer, saa holder
han en Sjælemesse for den døde,
dersom nogen husker paa, at der er
kommet en i Jorden uden kristelig
Begravelse, men mangen en bliver
glemt og ligger og stønner i Evighed.“

„Hvorledes det?“

„Jo, tænk dog, hvis Du nu for Eks-
empel døde og blev begravet uden
Sjælemesse, saa vilde Du stønne, bede
Dig bort fra den tunge Jord, give
Tegn til Mennesker om at lade holde
Sjælemesse over Dig.“

Bedstemoder forklarede saa lige-
fremt og anskueligt en Jordfæstelse
uden Sjælemesse, at det næsten
gjorde mig bange til Natten.

„Hvorledes møder I saa Kristus,
Bedstemoder?“ spurgte jeg, for at for-
jage de mørke Tanker.

„Naar de store Stjærner hæver sig
paa Himlen, skal man forberede sig,
og saa er det Paaske.

Og den Gamle begyndte at kigge
ud af Vinduet, medens hun gned
Ruden af med sin tørre, magre Haand.
Men gennem Vinduet saa hun den
mørke Nat og faa matte Stjærner.

* * *

Ogsaa jeg begyndte at vente paa
disse Stjærner, som efter Bedstemo-
derens, den stedlige Astronom's Ord,
var det bedste Ur her i Bondebyen.

Lidt efter begyndte virkelig ogsaa
Stjærnerne at vise sig paa Himlen, og
kort efter sendte hun et Par Børn af
Sted for at kalde Folk til Bøn i
Hytten; saa hørte man Porte hvine
paa deres Hængsler, Døre slaa, Hun-
dene gø hos Naboerne, mens
Folk begyndte at samle sig i vor
store og lyse Hytte. Alvorlige Bønder
i nye Faareskindspelse med Bælte om
Livet, Kvinder i Sarafaner (National-
dragter) og Sko af Elsdyrshud, Bør-
nene pyntede og med det krøllede
Haar indsmurt i Olje, unge Piger med
lange Fletninger og med røde, hvide
eller blaa Hovedtørklæder. Og alle
kom de alvorlige og ærbødige ind,

gjorde Korsets Tegn foran Helgen-
billederne, hilste derefter paa Værtens,
og satte sig saa paa Bænken eller
trykkede sig tavse op ad Ovnen.

Stjærnerne hævdede sig højere og
højere og naaede det mellemste Vindu
— Tegnet paa Midnat; den gamle
Kone rejste sig smaahostende fra
Bænken og gav sig til at tænde Ly-
sene foran Helgenbillederne; alle tog
gule Vokslys ud af sammenbundne
Tørklæder, og snart straaledede Hytten
i et festligt klart Lys.

Ogsaa jeg fik et Vokslys og begyndte
at bede. Først korsede Værten sig
og sukkede dybt, idet han faldt paa
Knæ; efter ham sank den ældgamle
Kone ned; efter hende alle de
øvrige, alle sukkende dybt, og endog
Børnene, der sad paa Sengstederne
eller paa Ovnen, gik ned og lagde
sig paa Knæ, puffende til hverandre
for hurtigere at komme til — og saa
bad de.

En Bonde gav sig til at læse „Fader-
vor.“ Derefter blev der læst en Bøn
til „Gudmoder“, og derpaa vendte
Værten sig om mod Mængden, sluk-
kede Lyset og sagde: „Kristus er